

Lähetyspresidentin sanoma

Se kaduttava hetki

Henry Ford, mies joka rakensi erään ensimmäisistä autoista Amerikassa, ajeli eräänä päivänä tuollaista autoa kapealla kärritiellä maaseudulla ja autosta särkyi rengas. Kun hän yritti korjata sitä, paikalle tuli maanviljelijä hevosineen ja rattaineen. Henry Ford pysähtyi maanviljelijän ja kysyi häneltä, voisiko tämä auttaa häntä. Maanviljelijä sanoi, ettei hänellä ollut aikaa. Ford oli epätoivoissaan ja pyysi oikein hartaasti apua. Hän tarjosi maanviljelijälle puolet omaisuudestaan ja kaikesta siitä, mitä hän tulevaisuudessa tulisi ansaitsemaan, jos maanviljelijä vain auttaisi häntä edes vähän. Maanviljelijä kieltäytyi ja jatkoi matkaansa. Monta vuotta myöhemmin Fordista tuli rikas ja kuuluisa; maanviljelijä sen sijaan pysyi köyhänä ja yhtä kiireisenä. Monasti hän sai katua sitä, ettei hän ysähtynyt auttamaan. Veljet ja sisaret, jätämmekö mekin käyttämättä tilaisuuksia rikastua? Kun

sanon rikastua, tarkoitan hengellisen rikkauden hankkimista. Mikä on tärkeintä teidän elämässänne? Miksi me olemme maan päällä? Onko meillä liian kiire, niin ettemme kerkiä kertoamaan veljillemme ja sisarillemme siitä ilosta ja onnesta, jota me tunnemme? Osoitamme rakkautta lähimmäisillemme? Kuinka paljon aikaa meiltä liikenee kiireiltämme toisten auttamiseen?

Varmaan tiedätte, että olemme yhtä onnellisia kuin se seura, jossa elämme. Jonain päivänä me tulemme kääntämään katseemme takaisin ja silloin ehkä huomamme, että me olisimme voineet olla rikkaampia, jos olisimme kiireiltämme auttaneet tarpeessa olevaa ihmistä.

Äskettäin kuulin kahden veljen sanovan, ettei heiltä liennyt aikaa kiireiltään lähteä lähetyssaarnaajien kera edes yhtenä iltana viikossa tai kuussa lausumaan todistustaan evankeliumistaan naapureilleen.

Veljet ja sisaret, meidän velvollisuutemme ja tehtävämme on auttaa Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opettamisessa. Jos me olemme niin kiireisiä, ettemme kerkiä tekemään tätä, niin ennen pitkää koittaa päivä, jolloin

meiltä ei liikene aikaa Jumalalle lainkaan.

Joku on sanonut, että on helppoa tulla jäseneksi, mutta on vaikeaa pysyä jäsenenä. Jäsenenä pysyminen on sitäkin vaikeampaa, kun me loukkaamme lakeja, joiden kautta päästään suuriin saavutuksiin.

Jeesus sanoi: "Sillä mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omakseen koko maailman mutta saisi vahingon sielullensa." (Mark. 8:36)

Suurimpia (hengellisiä) rikkauksiamme ei koskaan mitata sen nojalla, mitä meillä on, vaan sen mukaan, mitä me olemme. Me emme tee työtä pelkästään saadaksemme jotain — vaan tulaksemme joksikin. Menestys elämässä ei määräydy sen mukaan, mitä me saamme siitä irti, vaan sen mukaan, miksi me sen avulla voimme tulla. Oikaamme anteliaita ja meistä tulee selälaisia, jollaisiksi me pyrimme.

Älkäämme koskaan joutuko katuun tuon vanhan maanviljelijän tavoin sitä, että meillä on liian kiire. Elämä on täällä — mekin olemme täällä; nauttikaamme kaikki siitä yhdessä.

Orval L. Nelson
Lähetyspresidentti

TOIMITTAJAN TYÖPOYDÄLTÄ ● Loppiaisena kuollut Helsingin MAP-srk:n jäsen **Viktor Jukarainen**, 88, oli kuollessaan tiettävästi iältään vanhin lähetyskentämme jäsen. Hän oli liittynyt kirkkoon vuonna 1947 ja palveli aikanaan mm. sihteerinä Helsingin MAP-srk:n ensimmäisessä johtokunnassa. Pitkän elämänsä ja viimeisiin elinvuosiiin jatkuneen hyvän kuntonsa salaisuudeksi veli Jukarainen ilmoitti raittiit ja säännölliset elämäntavat ja miehuusvuosien aikaiset urheiluharrastukset ● Veli **Pertti Felin**, jonka moniin kirkollisiin palvelustehtäviin kuuluu mm. lähetyshallituksen sihteerin virka, on äskettäin nimetty myös lähetyskentän apulaiskäännöskoordinaattoriksi ● Lähetyshallituksen kutakin tapausta varten erikseen myöntämällä luvalla on paikallisten MAP-seurakuntien johtajilla tästä edes oikeus suorittaa avioliittoon vihkimisiä oman seurakuntansa piirissä ● Vieraillessaan ennen sotia Euroopassa on kirkkomme uusi johtaja presidentti Joseph Fielding Smith poikennut Suomessakin. Näin on asiasta kuullut taho toimittajalle kertonut ● Suomi on toinen niistä kahdesta eurooppalaisesta lähetyskentästä, jotka itse kannattavat itsensä eli toisin sanoen tulevat omillaan toimeen, kertoo lähetysjohtaja **Orval L. Nelson** ● Tilastot ilmoittavat kirkkomme jäsenmääräksi tällä hetkellä lähes kolme miljoonaa. Tässä joukossa on meitä suomalaisia noin 3000. Jos siis kuvaamme kirkon koko jäsenmäärää metrin korkuisella pylväällä, on meidän osuutemme tuosta pylvästä suunnilleen yhden millimetrin korkuinen. On siis kasvamisen varaa ● **Kalervo Wälilmaa** ●

Unelmasta tulee tosi

Tämä kirjoitus on suomennettu "Juhhälsning från Lasarettet i Lund" -nimisestä ruotsinkielisestä joulujulkaisusta, jota varten sisar Helvi Temisevä on sen alunperin kirjoittanut. Sisar Temisevä, jonka varsinainen kotipaikka on Hämeenlinna, on liikunta- ja toimintakykyään rajoittavasta nivelreumasta huolimatta lähetyksentämme kääntäjäkunnan työteliäimpiä jäseniä. Ennen Suomeen paluutaan hänen tehtäväkseen on uskottu mm. kaksi vaativaa tarkistustyötä, joiden kohteena ovat Opin ja Liittojen Kirjan uusi painos sekä James E. Talmagen "Jesus the Christ" (Jeesus Kristus) -kirjan äskettäin valmistunut suomennos.

Hämeenlinnasta, Suomesta kotoisin oleva Helvi Temisevä tuli Ruotsiin sairaana sotalapsena, ja häntä hoidettiin Lundin Ortopedisessä klinikassa vv. 1942-45. Viisivuotiaana hän oli sairastunut lapsihalvaukseen, 11-vuotiaana nivelreumatismiin. Hänen kehonsa oli vaikean sairauden lamaannuttama, mutta mieleltään hän oli ja pysyi terveempänä kuin useimmat meistä. Sairaalassa hän oppi nopeasti ruotsia ja paljon muuta, ja palattuaan Suomeen hän opiskeli edelleen omin päin. Englannin kielen hän oppi niin perusteellisesti, että on — jouduttuaan kosketuksiin mormonikirkon lähetyksen kanssa — voinut kääntää joukon kirjoitelmia englannista suomeksi. Vuonna 1961 Helvi kävi tapaamassa vanhoja ystäviään Ruotsissa. Tässä hän kertoo vieläkin huomattavammasta yrityksestään.

Toivomus, päätös, suunnitelma sekä monta vuotta vaatineet ponnistelut olivat ne edellytykset, joiden avulla unelmamatkani Amerikkaan toteutui.

Kuusiviikkoinen matkani Ruotsiin kahdeksan vuotta aikaisemmin ja tieto siitä, että ystävät odottivat minua, oli antanut minulle itseluottamusta, niin että uskalsin ryhtyä näin suureen yritykseen. Loppujen lopuksi ei Atlantin yli sentään matkusteta ihan joka päivä, varsinkin jos on sidottuna rullatuoliin ja yhtä avuton kuin minä olen. Ennen matkaa olin selittänyt matkatoimistolle, mitä erikoisvaatimuksia minun on esitettävä voidakseni matkustaa. Jouduin tekemään selkoa tuoliniin koosta (se on tehty tilauksesta minua varten), minun oli pyydyttävä toimistoa varaamaan minulle paikan, jossa olisi riittävästi tilaa suoriksi jäykistyneille jaloilleni jne. Kaikki olivat yhtä myöntyväisiä ja ystävällisiä.

Ystäväni (joka tuli huolehtimaan minusta) ja minä tapasimme huhtikuun 10 päivänä 1968 Helsingin lentokentällä, mistä tilauslentovuoro johon me aioimme osallistua oli lähdössä.

Jätettyäni jäähyväiset sukulaisille ja ystäville sain sanoa hyvästit myös tuolilleni. En nähnyt sitä ennen kuin vasta New Yorkissa. Veljeni ja joku lentokentän henkilökuntaan kuuluva kantoivat minut koneeseen, ja tuolini taivutettiin kokoon ja vietiin matkataroiden joukkoon. Se oli näet liian

suuri otettavaksi koneeseen. (Rullatuolin kuljetus ei muuten ole koko tänä aikana maksanut mitään.)

Koneesta saatavien pielusten ja huopien avulla saimme asetelluksi mukavasti suorat jalkani edessä olutta 15 tunnin matkaa varten. Lentokoneemme oli vanha potkurikone, joka ei tuntunut kovin luottamusta herättävältä. Lentomatka sujui kuitenkin hienosti. Islantiin tehdyn välilaskun jälkeen jouduimme hieman myrskysäiden ravistelemaksi, ja muutamat syvät ilmakuopat saivat ystävättäreni kalpenemaan — mutta minä nautin niistä. Tunne oli sama kuin lapsuusajan kelkkamäessä. Perillä Kennedyn lentokentällä New Yorkissa lentokoneen henkilökunta auttoi minut koneesta tuoliini, ja niin olimme valmiit kulkemaan ohii viisumiviranomaisten ja läpi tullin. Tarkka herra ensinmainitussa paikassa ei ainakaan toivottanut minua tervetulleeksi. Hän ei voinut ymmärtää, miksi aion viipyä kokonaisen vuoden maassa. "Kaikenlaisia ihmisiä sinne Loganiin, Utahiin matkustaakin", oli hänen loppuhuomautuksensa, kun hän ei voinut löytää mitään epäselvyyksiä paperelissa. Myöhemmin, kun kerroin ystävilleni hänen käyttäytymisestään, he lohduttivat minua sanomalla, että mies oli varmasti huonolla tuulella vasta tiedoksi tulleen veronkorotuksen johdosta.

Pian kuitenkin saivat ystävällinen tul-

lihenkilökunta ja hotellin ystävällinen ja taitava limousinetaksin kuljettaja tuon herran aiheuttaman epämiellyttävän olon häviämään. (Taksinkuljettaja nosti minua kuin nukkea, ja niin taitavasti kuin olisi tehnyt sitä koko elämänsä.) Lähes 24 tunnin valvominen takasi hyvän unen, jota eivät edes läheiseltä lentokentältä kuuluneet hälyänet mairittavammin häirinneet.

Kun meidän seuraavana iltapäivänä piti lähteä hotellista jatkaaksemme matkaamme Salt Lake Cityyn, Utahiin, me saimme tietää, että hotellipalvelu kärsitti vain vieraiden kuljettamisen lentokentältä hotelliin. Jokaisen tuli itse huolehtia kuljetuksestaan takaisin lentokentälle. Kun olimme kertoneet hotellinjohtajalle vaikeudesta hankkia auto, johon mahtuisi tuolnikin, saimme limousinekuljetuksen myös takaisin lentokentälle.

Päästyämme lentokentälle rakoihi etukäteen tehty suunnitelmamme ensimmäisen kerran. Matkatoimisto ei ollut huolehtinut siitä, että saisin sopivan paikan lentokoneesta. Paikat oli jo varattu, mutta avulias lippukontrolli selitti tilanteen eräälle korkealle upseerille, jolla oli minun tarvitsemani istuin, ja hän vaihtoi paikkaa heti ja mielellään. Suihkukone lensi pehmeästi ja tasaisesti edellisen päivän kokemuksiin verrattuna. Suuri lentokorkeus rajoitti näköalaa, mutta siitä huolimatta huomioni kiintyi siihen pitkään aikaan.

jonka tarvitsimme Kalliovuorten ylittämiseen. Tutustuneena mormonipioneerien historiaan ajattelin tietenkin heidän suunnatonta yritystään heidän matkatessaan härkävankkureilla tai jalakaisin sen matkan, jonka minä nyt mukavasti matkustin muutamassa tunnissa.

Salt Lake Cityssä olivat ystävämme meitä vastassa ja jatkoimme välittömästi Loganiin, Utahiin, missä meidän oli määrä asua ainakin seuraavat kuusi kuukautta. Ystävämme olivat hankineet meille pienen asunnon, jossa oli kaikkea mitä tarvitsimme. Jopa jääkaappikin oli täynnä ruokaa — ja mikä yllätys, kun sieltä löytyi tuoreita mansikoitakin, huhtikuun alussa!

Oli helppoa päästä alkuun, kun oli ystäviä ympärillä ja naapureita, joista pian tuli ystäviä. Opimme pian olemaan hämmästyttämättä, vaikka joku aivan tuntematon ihminen kolkutti ovelle, esittäytyi ja sanoi: "Kuulin, että olette juuri muuttaneet tänne. Olisikohan teillä käyttöä näille?" "Nämä" olivat perunoita, kananmunia, vihanneksia, omenoita — kaikkea mahdollista hyvää. Koska alussa oli vaikeata muistaa kaikkia uusia nimiä, puhuimme jonkin aikaa munia tuoneesta rouvasta, perunaherrasta jne.

Logan on pieni yliopistokaupunki, jossa on hyvin vähän teollisuutta. Se sijaitsee hyvin kauniilla paikalla, korkealla (4.500 jalkaa merenpinnasta) vuorten välisessä laaksossa. Yli 90 % laakson asukkaista on mormoneja (koko Utahissa mormoneita on yli kaksi kolmasosaa). Suomessa olimme totuneet siihen, että meitä katsottiin hieman kummasti koska olimme jotakin niin merkillistä kuin mormoneja. Täällä Loganissa oli vain luonnollista olla mormoni.

Parin viikon kuluttua, jotka sisälsivät runsaasti unta, tunsimme itsemme jälleen virkeiksi ja valmiiksi uusiin löytöihin. Eräänä päivänä päätti Anneli, ystävättäreni, viedä minut kaupungille kävelylle. Myöhemmin saimme tietää, että olimme saaneet naapurimme pahasti huolestumaan. He eivät tavanneet meitä kotoa, ja sitten oli joku nähnyt meidät kaupungilla. Meillähän ei ollut autoa, joten Annelin täytyi kävellä koko matka (siihen meni noin puoli tuntia yhteen suuntaan). Meidän pe-

räämme lähetettiin auto, ja oli vaikeaa saada naapurit ymmärtämään, että tahdoimme olla ulkona ja ajattelimme kävellä myös takaisin. Pian olimme kuitenkin jo tavallinen näky ollessamme ulkona kävelyllä.

Kesä oli tulossa, ja vaikka sanottiinkin, että se ei ollut yhtä lämmin kuin tavallisesti, oli se meille aivan liian kuumaa. Tuskin jaksomme suunnitella mitään, suunnitelmien toteuttamiseen ei meillä enää liennyt voimia. Sisällä talossa oli kaikeksi onneksi aika mukavaa iltapäivään saakka, ja viilennystä toi yöllinen tuuli kanjonista, niin että harvoin meidän tarvitsi valvoa kuumuuden tähden.

Loganissa tutustuimme keinokastelujärjestelmään, joka oli tehnyt mahdolliseksi erämaan viljelemisen. Vesi vuoristopuroista ja säiliöaltaista ohjattiin pienien kanaalien kautta puutarhoihin ja maatiloille. Tämä oli niin luonnollista, että erään vanhahkon maatalonemännän oli vaikeata käsittää, kuinka pystyimme viljelemään mitään Suomessa, kun meillä ei ole keinokastelujärjestelmää.

Mutta syksyllä ilma muuttui ihanaksi, aivan kuin kesäpäivät kotimaassa. Silloin saapui myös väriloisto vuorenrinteille. Teimme muutamia unohtumattomia retkiä värikkäisiin laaksoihin. Jos olisin nähnyt yhtä värikylläisiä kuvia kuin luonto oli, en olisi uskonut sitä todeksi, mutta nyt tiedän paremmin.

Lokakuussa kävin jälleen Salt Lake Cityssä, sillä tahdoin osallistua mormonikirkon suureen maailmankonferenssiin. Tuhansittain osanottajia Yhdysvaltain eri osista ja koko maailmasta kokoontuu joka huhti- ja lokakuussa Salt Lake Cityyn konferenssiin. Kolmen päivän kuluessa pidetään seitsemän kokousta historiallisessa tabernaakkelissa, johon mahtuu noin 7.000 ihmistä. Lähellä sijaitsevassa rakennuksessa, Assembly Hallissa, seuraa 2.500 henkeä konferenssiohjelmaa televisioista, ja uuteen, korttelin päässä tabernaakkelista sijaitsevaan Salt Palace Civic Centeriin mahtuu istumaan noin 20.000 henkeä.

Konferenssin kohokohtia ovat aina Tabernaakkelikuoron esitykset. Kuoro, johon kuuluu 375 laulajaa, perustettiin jo vuonna 1849. Se on tehnyt konserttimatkoja pitkin ja poikin Pohjois-

Amerikkaa ja Eurooppaan viimeksi vuonna 1955. Se on saavuttanut kaikkien suosion aina kritikoista sellaisiin tavallisiin musiikintästäviin kuin minä. Vanha fraasi, että kuoron laulua olisi voinut kuunnella koko päivän ruokaa ja juomaa ajattelemattakaan, pitää paikkansa ainakin minun kohdallani. Erityisen iloinen olin kerran joulukuussa, jolloin olin ollut kuuntelemassa kuoron tavanomaista radio- ja TV-esitystä eräänä sunnuntaiaamuna ja sain sitten jäädä kuuntelemaan, kun Tabernaakkelikuoro harjoitteli esitystään presidentti Nixonin tammikuista virkaanastujaisilaisuutta varten.

Jouluaaton vietimme yhdessä eräiden suomalaisten ystäviemme kanssa pikku kodissamme. Pohjoismaainen tapa lähettää joulukukkia ystäville ja tuttaville oli täällä vieras, mutta sen sijaan tulivat kaikki ystävät ja tuttavat tervehdimään tuoden mukanaan pikku pakeiteissa kotonavalmistettuja pikkuleipiä ja makeisia. Niistä riitti meille syömistä useiksi viikoiksi.

Uudevuodenaattona sanoimme hyvästit Loganille ja muutimme Salt Lake Cityyn muutamaksi viikoksi jatkaaksemme sitten matkaamme Kaliforniaan. Eräs sikäläisistä ystävistäni tuli koko 700 mailin pituisen matkan sieltä meitä noutamaan. Ilman pitempiä lepotaukoja ajoimme yhteen menoon koko matkan noin 14 tunnissa. Meillä ei valitettavasti ollut mahdollisuutta pysähtyä katselemaan tarkemmin Etelä-Utahin fantastisen kauniita vuoriseutuja, mutta kauniita ne olivat matkankin päästä: punaisia, mustia ja valkeita kallioita. Las Vegasissa näimme vilauksen siitä, mitä ihminen voi tehdä rahalla saadaakseen rahaa ja mitä rahan tähden voi menettää ja olla valmis menettämään.

Salt Lake Cityssä oli lunta ja pakasta, mutta jo Etelä-Utahissa St. Georgessa oli sää kuin keväällä Suomessa, ja Kaliforniassa oli samantyyppistä, ellei vielä hieman lämpimämpää.

Pitkään emme saaneet nauttia aurin gonpaisteesta. Vain joitakin päiviä saapumisemme jälkeen alkoi sadekausi, jonka sanottiin olevan pahin 30 vuoteen. Se aiheutti suunnattomia vahinkoja.

Jatkuu seur. numerossa

Profeetta David O. McKay Suomessa

MAP-kirkon Suomen lähetyksen ensimmäinen johtaja, presidentti Henry A. Matis, joka vuosina 1947-1954 loi perustan palautetun evankeliumin julistustyölle maassamme, on lähettänyt julkaistavaksemme seuraavan muistelmaan äskettäin edesmenneen kirkkomme johtajan, presidentti David O. McKayn vierailusta Suomessa kesällä vuonna 1952:

Eräs Herran valituista palvelijoista, David Oman McKay, kuoli 18. päivänä tammikuuta 1970. Hautajaisilaisuus pidettiin torstaina 22. päivänä tammikuuta historiallisessa mormonitabernaakkelissa. Tabernaakkelin kuro ja urut huolehtivat surujuhlan musiikillisesta taustasta. Läheltä ja kaukaa, eri puolilta kirkon toimialuetta lähetetyt kukkalaitteet olivat osoitukseksi arvonnasta tätä suurta ihmistä kohtaan. Sitä osoittivat myös puhujat, kun he hartaudella ja kunnioituksella palauttivat laajan kuulijakunnan mieliin, miten tämä profeetta oli johtanut Jeesuksen Kristuksen kirkkoa näinä nykyisinä päivinä.

Jokainen tabernaakkelissa tai television tai radion ääressä ollut henkilö antoi sydämessään kiitoksen tämän uskollisen profeetan johtajakaudesta. Lukemattomat jäsenet ja ystävät, jotka eivät olleet paikalla tai joilla ei ollut mahdollisuutta nähdä ja kuulla hautajaisohjelmaa, muistelivat myös, mitä presidentti McKay oli tehnyt ihmiskunnan hyväksi taivaallisen Isämme palveluksessa.

Eräänä niistä, joiden oli suotu osallistua tähän hyvin hengelliseen tilaisuuteen, en voinut olla ajattelematta, mitä presidentti David O. McKay oli tehnyt Suomen ja Suomen kansan hyväksi. Epäilemättä jokainen meistä, joka rakastaa tätä maata, Jeesuksen Kristuksen evankeliumia ja tämän suuren miehen muistoa, löytää niistä yhteisiä totuuden ja hengellisyyden lankoja, jotka kutoutuvat kauniiksi kankaaksi — Herran tahdoksi Suomea kohtaan.

Oli juhannuksen aika olympiavuonna 1952, kun tämä Herran valittu palvelija, hänen rakastettava puolisonsa, hänen poikansa Lawrence ja miniänsä Mildred astuivat Suomen maaperälle. Valkotukkainen, lempeäsanainen Jumalan profeetta puhui tuolloin

vuodenaikaan sopivasta aiheesta, valon evankeliumista. Suomalaiset myöhempien aikojen pyhät saivat silloin omalla maaperällään pidetyissä kokouksissa ja rakkaitten metsiensä ja järviensä ääressä sijainneella partiolairillään puristaa Herran asettaman johtajan kättä, puhua hänelle ja laulaa: "Kiitos, Luojamme, sulle profeetoista."

Oli paikallaan, että heidän saapuesaan Helsinkiin heitä tervehdittiin kukkasin ja laululla "Happy Birthday" profeetan elämänkumppanin Emma Rae McKayn 75-vuotissyntymäpäivän johdosta (sisar McKay täytti 75 vuotta kesäkuun 23. päivänä). Tilanteeseen sopi myös herkullinen syntymäpäiväkakku ja päivällinen, jonka sisar Mae Matis ja helsinkiläissisaret olivat valmistaneet Pihlajatie 41:ssä pidettyä syntymäpäiväjuhlaa varten.

Tuskinpa voi osoittaa suurempaa eläinrakkautta, kuin mitä presidentti David O. McKay esitti niitä kauniita hevosia kohtaan, jotka oli tuotettu

Suomeen Yhdysvaltain olympiajoukkueen toimesta ratsastuskilpailuja varten XV olympialaisissa. Yhdysvaltain olympia-attasean ominaisuudessa sain käydä katsomassa näitä eläimiä. Eräänä presidentti ja sisar McKaytä seuranneen ryhmän jäsenenä minulla oli onni nähdä, kuinka hän talleilla vieraillessaan taputteli näitä hienoja hevosia ja puhui niille kuin ihmisille ikään.

Eräänä presidentti David O. McKayn Suomen-vierailun kohokohtana oli hänen kohteliaisuuskäyntinsä Suomen tasavallan presidentin Juho Paasikiven luona tämän kesäasunnossa Kultarannassa lähellä Turkuja, missä yhteydessä hän luovutti presidentille Mormonin Kirjan. Kaksi suurta miestä kohtasi ja vaihtoi tervehdyksiä. Kaksi samankaltaista henkeä toi yhteen kaksi suurta kansakuntaa ja niiden kulttuurin. Oli innoittavaa olla todistamassa sitä suurta tapahtumaa.

Taivaallinen Isämme on siunannut rakasta Suomea monin tavoin. Hän tulee siunaamaan tätä kaunista maata jatkuvasti tulevaisuudessakin. Eräänä valituimmista siunauksista sitä ja sen kansaa kohtaan on ollut suuren hengellisen johtajan, Jumalan profeetan, presidentti David Oman McKayn poikkeuksellinen vierailu juhannuksena 1952.

Henry A. Matis

Kirkkomme uusi johtaja

presidentti Joseph Fielding Smith on tunnettu laajasta kirjallisesta tuotannostaan. Hänen kynästään on lähtöisin suuri joukko palautetun evankeliumin oppeja ja kirkon historiaa valaisevia teoksia, joista mainittakoon mm. vuonna 1959 suomeksi ilmestynyt kirja "Tie täydellisyyteen" (The Way to Perfection) sekä seuraavat pelastusoppia, ihmisen iankaikkista kehitystä, aikojen täyttymistä, profeetta Joseph Smithin opetuksia ja kirkon historiaa käsittelevät teokset:

"Doctrines of Salvation", "Elijah, the Prophet, and His Mission and Salvation Universal", "The Progress of Man", "Man, His Origin and Destiny", "Signs of the Times", "The Restoration of All Things", "Teachings of the Prophet Joseph Smith", "Church History and Modern Revelation" ja "Essentials in Church History."

Edellisten lisäksi on presidentti Smithin "The Improvement Era"-lehdessä julkaistuja vastauksista lukijain lähettämiin kysymyksiin koottu kolme nidettä käsittävä kirjasarja "Answers to Gospel Questions." Näitä otsikolla "Sinun kysymyksesi" (Your Question) julkaistuja kysymyksiä ja vastauksia nähtiin aikanaan silloin tällöin Valkeudessakin.